VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2010. gada 9. decembrī *

Lieta T-303/08

Tresplain Investments Ltd, Cing Jī [*Tsing Yi*], Honkonga [*Hong Kong*] (Ķīna), ko pārstāv D. Makfārlenda [*D. McFarland*], *barrister*,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv H. Novaiss Gonsalvess [*J. Novais Gonçalves*], pārstāvis,

atbildētājs,

* Tiesvedības valoda — angļu.

otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece un persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā —

Hoo Hing Holdings Ltd, Romforda [*Romford*], Eseksa (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv M. Edinboro [*M. Edenborough*], *barrister*,

par prasību par ITSB Apelāciju pirmās padomes 2008. gada 7. maija lēmumu lietā R 889/2007-1 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Hoo Hing Holdings Ltd* un *Tresplain Investments Ltd*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta),

apspriedes laikā būdama šādā sastāvā: priekšsēdētāja E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*] un A. Ditrihs [*A. Dittrich*] (referents),

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2008. gada 30. jūlijā,

ņemot vērā ITSB atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 18. decembrī,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 1. decembrī,

ņemot vērā pieteikumu par šīs lietas apvienošanu ar lietu T-300/08 mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts ar personas, kas iestājusies lietā, vēstuli 2008. gada 27. augustā,

ņemot vērā prasītājas un ITSB apsvērumus par šo pieteikumu par apvienošanu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti ar attiecīgi 2008. gada 10. novembra un 14. oktobra vēstuli,

ņemot vērā pieteikumu par rakstveida procesa atkārtotu sākšanu un jaunu pamatu iesniegšanu, ko persona, kas iestājusies lietā, Pirmās instances tiesas kancelejā iesniedza 2009. gada 6. augustā,

ņemot vērā prasītājas apsvērumus par šo pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2009. gada 22. septembrī,

ņemot vērā Pirmās instances tiesas lēmumu noteikt jauno pamatu iesniegšanas termiņu,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, procesuālo rakstu, kurā izklāstīti jaunie pamati un kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 17. decembrī,

ņemot vērā prasītājas un ITSB apsvērumus par personas, kas iestājusies lietā, izvirzītajiem jaunajiem pamatiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2010. gada 13. un 18. janvārī,

ņemot vērā, ka mēneša laikā no paziņošanas par rakstveida procesa pabeigšanu netika saņemts lietas dalībnieku pieteikums par tiesas sēdes rīkošanu un tādēļ, uzklausot tiesneša referenta ziņojumu un pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 135.a pantu, nolemjot izskatīt prasību bez procesa mutvārdu daļas,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Fakti

1 1996. gada 29. aprīlī prasītāja — *Tresplain Investments Ltd* — Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) iesniedza Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz grozīto Padomes 1993. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) (aizstāta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.)).

2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir šāds grafiskais apzīmējums:

3 Prece, attiecībā uz kuru tika pieteikta preču zīmes reģistrācija, ietilpst 30. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un atbilst šādam aprakstam: "rīsi".

4 1999. gada 4. februārī minētā prasītājas preču zīme tika reģistrēta kā Kopienas preču zīme ar Nr. 241810 (turpmāk tekstā — "apstrīdētā Kopienas preču zīme").

5 2005. gada 5. augustā persona, kas iestājusies lietā, *Hoo Hing Holdings Ltd* iesniedza pieteikumu par apstrīdētas Kopienas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu. Pirmkārt, tā atsaucās uz Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) apakšpunktu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta a) apakšpunkts) kopsakarā ar Regulas Nr. 40/94 5. pantu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 5. pants) redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 10. martam — datumam, kurā stājās spēkā šī panta jaunā redakcija atbilstoši grozījumiem, kas veikti ar Padomes 2004. gada 19. februāra Regulu (EK) Nr. 422/2004, ar ko groza Regulu Nr. 40/94 (OV L 70, 1. lpp.). Otrkārt, tā pamatojās uz Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta b) apakšpunktu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkts). Treškārt, tā atsaucās uz Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta c) apakšpunktu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunkts) kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 4. punktu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkts). Šajā ziņā tā apgalvo, ka tiesību normas, kas piemērojamas apzīmējuma maldinošai izmantošanai (*passing off*), Apvienotajā Karalistē piešķir tai tiesības aizliegt apstrīdētās Kopienas preču zīmes izmantošanu, balstoties uz savu nereģistrēto grafisko preču zīmi, kuru tā esot izmantojusi Apvienotajā Karalistē kopš 1988. gada, apzīmējot rīsus (turpmāk tekstā — "agrākā preču zīme"), un kura ir attēlota šādi:

6 Ar 2007. gada 16. aprīļa lēmumu ITSB Anulēšanas nodaļa noraidīja pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu. Attiecībā uz spēkā neesamības pamatu, kas paredzēts Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta c) apakšpunktā kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 4. punktu, tā uzskatīja, ka atbilstošais datums, lai izvērtētu, vai persona, kas iestājusies lietā, bija ieguvusi agrākās tiesības Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē, ir apstrīdētās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums, proti, 1996. gada 29. aprīlis, nevis datums, kurā minētā preču zīme tika pirmo reizi izmantota Apvienotajā Karalistē. Tā uzskatīja, ka persona, kas iestājusies lietā, bija pietiekami pierādījusi agrākās preču zīmes izmantošanu komercdarbībā pēc stāvokļa uz šo datumu un ka tās [izmantošana] nebija vienīgi vietējā mērogā. Tomēr tā uzskatīja, ka, ņemot vērā nelielo tirgus daļu, ko veido ar agrāko preču zīmi pārdotie rīsi, persona, kas iestājusies lietā, nebija pierādījusi, ka konkrētā sabiedrības daļa saistīja kādu "goodwill" (proti, klientu piesaistīšanas spēja, skat. turpmāk 101. punktu) ar precēm, ko aptver agrākā preču zīme. Tātad persona, kas iestājusies lietā, neesot pierādījusi, ka prasības sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu regulējums tai ļauj aizliegt apstrīdētās Kopienas preču zīmes izmantošanu.

7 2007. gada 8. jūnijā persona, kas iestājusies lietā, iesniedza ITSB apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu.

8 Ar 2008. gada 7. maija lēmumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") ITSB Apelāciju pirmā padome atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumu, atzina apstrīdēto Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu un piesprieda prasītājai atlīdzināt izdevumus.

9 Apelāciju padome uzskatīja, ka bija izpildīti Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta c) apakšpunkta kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 4. punktu nosacījumi, un, pamatojoties uz šo secinājumu, atzina apstrīdēto Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu.

10 Tā norādīja, ka, lai pamatotu prasību sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu atbilstoši *common law*, kā tas iedibināts Anglijas tiesu judikatūrā, pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējam ir jāpierāda, pirmkārt, ka ar nereģistrēto apzīmējumu tas ir ieguvis *goodwill* vai reputāciju tirgū un ka tā preces ir atpazīstamas ar atšķirtspējīgu elementu, otrkārt, ka Kopienas preču zīmes īpašnieks veic maldinošu izmantošanu (apzināti vai bez nodoma), kas var sabiedrībai likt domāt, ka Kopienas preču zīmes īpašnieka tirdzniecībā piedāvātās preces pieder pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējam, un, treškārt, ka tam ir nodarīts kaitējums vai ir kaitējuma nodarīšanas risks sajaukšanas iespējas dēļ, ko ir radījusi Kopienas preču zīmes īpašnieka veiktā maldinošā izmantošana.

11 Apelāciju padome piekrita Anulēšanas nodaļas secinājumam, saskaņā ar kuru Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums ir atbilstošais datums, kurā jābūt iegūtām agrākās preču zīmes tiesībām.

12 Tā uzsvēra, ka personas, kas iestājusies lietā, iesniegtie pierādījumi liecina par reālu un nopietnu komercdarbību, kas ietver īpašu veidu rīsu importēšanu uz Apvienoto Karalisti un pārdošanu ķīniešu un taizemiešu ēdināšanas uzņēmumiem, izmantojot agrāku preču zīmi. Tātad apzīmējums esot ticis izmantots komercdarbībā Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē.

13 Apelāciju padome norādīja, ka no personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajiem pierādījumiem izriet, ka agrākā preču zīme tika izmantota Apvienotajā Karalistē (Londonā un tuvumā esošajās Kentas un Bedfordšīras grāfistēs). Turklāt personas, kas iestājusies lietā, ar zvērestu apliecinātais paziņojums esot apstiprinājis rīsu pārdošanu klientiem citās lielās Apvienotās Karalistes pilsētās, tostarp Mančestrā, Liverpūlē, Birmingemā, Glāzgovā un Bristolē. Tātad persona, kas iestājusies lietā, esot pierādījusi, ka agrākās preču zīmes izmantošana bija pārsniegusi vienīgi vietējo mērogu Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē.

14 Persona, kas iestājusies lietā, esot pierādījusi, ka bija ieguvusi attiecīgās tiesības pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta a) apakšpunkta (tagad — Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta a) apakšpunkts) izpratnē.

15 Attiecībā uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā (tagad — Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta b) apakšpunkts) paredzēto nosacījumu, saskaņā ar kuru nereģistrētai preču zīmei ir jāpiešķir tās īpašniekam tiesības aizliegt nākošās preču zīmes izmantošanu, Apelāciju padome norādīja šādi.

16 Persona, kas iestājusies lietā, esot pierādījusi pietiekamu *goodwill* līmeni, kas radīts tās komercdarbībā, tirgojot īpašu veidu rīsus, apstrīdētās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī. Anulēšanas nodaļa esot noteikusi *goodwill* pierādīšanai augstāku standartu nekā tas, kas paredzēts Anglijas tiesībās, kuras piemērojamas prasībai sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu.

17 Turklāt Apelāciju padome ir uzskatījusi, ka apstrīdētā Kopienas preču zīme ir maldinošs agrākās preču zīmes attēlojums. Šajā ziņā tā norādīja, ka attiecīgās preces ir identiskas. Tas tā esot arī attiecībā uz konkrēto preču zīmju vārdiskajiem elementiem. Šie elementi esot fonētiski un konceptuāli identiski, kā arī tiem piemītot ievērojama vizuālā līdzība. Līdz ar to esot neizbēgami, ka sabiedrība nevar atšķirt attiecīgos apzīmējumus un ka patērētāji, sastopoties ar agrāko preču zīmi, identificē rīsus, ko pārdod prasītāja, izmantojot apstrīdēto Kopienas preču zīmi, ar rīsiem, ko pārdod persona, kas iestājusies lietā.

18 Tāpat tā uzskatīja, ka, tā kā persona, kas iestājusies lietā, ir pierādījusi, ka Apvienotajā Karalistē attiecībā uz agrāko preču zīmi eksistē *goodwill* un ka tai ir liela līdzība ar apstrīdēto Kopienas preču zīmi, kura aptver identiskas preces, bija saprātīgi secināt, ka personai, kura iestājusies lietā, var tikt nodarīts kaitējums.

19 Turklāt attiecībā uz pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu daļā, kurā tas pamatots ar Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) apakšpunktu kopsakarā ar šīs regulas 5. pantu, Apelāciju padome "ievada apsvērumos" uzskatīja, ka tas ir nepieņemams. Apstrīdētā lēmuma 19. punktā tā precizēja, ka, tā kā pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu bija iesniegts 2005. gada 5. augustā, bija jāpiemēro Regulas Nr. 40/94 redakcija ar grozījumiem, kas veikti ar Regulu Nr. 422/2004 attiecībā uz absolūtiem spēkā neesamības pamatiem, un ka piemērojamais Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) apakšpunkts jaunajā redakcijā ietvēra atsauci vienīgi uz Regulas Nr. 40/94 7. pantu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 7. pants) attiecībā uz absolūtiem atteikuma pamatojumiem, nevis uz šīs pašas regulas 5. pantu attiecībā uz Kopienas preču zīmju īpašniekiem.

20 Visbeidzot, Apelāciju padome apstrīdētajā lēmumā neizvērtēja personas, kas iestājusies lietā, argumentu, kas pamatots ar Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

21 2008. gada 1. augustā persona, kas iestājusies lietā, cēla prasību par apstrīdēto lēmumu Pirmās instances tiesā. Šajā prasībā tā lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā Apelāciju padome bija atzinusi par nepieņemamu pamatu saistībā ar Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto spēkā neesamības pamatu. Tā arī lūdza grozīt apstrīdēto lēmumu tādējādi, ka tiek atzīti par pieņemamiem un pamatotiem tās izvirzītie pamati saistībā ar attiecīgi Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā paredzētajiem spēkā neesamības pamatiem, kā arī grozīt

apstrīdēto lēmumu tādējādi, ka apstrīdētā Kopienas preču zīme tiek atzīta par spēkā neesošu, pamatojoties uz vienu vai otru, vai pat abiem šiem papildu pamatiem.

22 Pirmās instances tiesa noraidīja šo prasību kā nepieņemamu (Pirmās instances tiesas 2009. gada 14. jūlija rīkojums lietā T-300/08 *Hoo Hing*/ITSB — *Tresplain Investments* ("Golden Elephant Brand"), Krājumā nav publicēts). Pirmās instances tiesa būtībā konstatēja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 63. panta 4. punktu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 65. panta 4. punkts) *Hoo Hing* nebija tiesību celt prasību Pirmās instances tiesā, jo ar Apelāciju padomes lēmumu tās iebildumi bija pilnībā apmierināti (iepriekš minētais rīkojums lietā "Golden Elephant Brand", 37. punkts).

Lietas dalībnieku prasījumi

23 Prasības pieteikumā minētie prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Atbildes rakstā formulētie ITSB prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Atbildes rakstā formulētie personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— papildus vai pakārtoti — atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā konstatēts, ka atbilstošais datums, lai atrisinātu jautājumu par apzīmējuma maldinošu izmantošanu, ir Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums, nevis Kopienas preču zīmes pirmās izmantošanas datums;

— papildus vai pakārtoti — grozīt apstrīdēto lēmumu, konstatējot, ka atbilstošais datums, lai atrisinātu jautājumu par apzīmējuma maldinošu izmantošanu, ir Kopienas preču zīmes pirmās izmantošanas datums, nevis Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums;

— piespriest ITSB vai prasītājai, vai, pakārtoti, ITSB un prasītājai solidāri atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Procesuālajā rakstā, kurā izklāstīti jaunie pamati, personas, kas iestājusies lietā, formulētie papildu prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā atzīts par nepieņemamu pamats saistībā ar Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto spēkā neesamības pamatu;

— papildus vai pakārtoti — grozīt apstrīdēto lēmumu tādējādi, ka pamats saistībā ar Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto spēkā neesamības pamatu tiek atzīts par pieņemamu un pamatotu;

— grozīt apstrīdēto lēmumu tādējādi, ka pamats saistībā ar Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto spēkā neesamības pamatu tiek atzīts par pieņemamu un pamatotu;

— ja apstrīdētais lēmums tiks grozīts atbilstoši prasījumiem, grozīt to arī tādējādi, ka apstrīdētā Kopienas preču zīme tiek atzīta par spēkā neesošu, pamatojoties uz vienu vai otru, vai pat abiem šiem papildu pamatiem;

— piespriest ITSB vai prasītājai, vai pakārtoti — ITSB un prasītājai solidāri atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Rakstveida apsvērumos par jaunajiem pamatiem prasītājas formulētie prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt jaunos tiesību pamatus;

— piespriest personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Rakstveida apsvērumos par jaunajiem pamatiem ITSB formulētie prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt jaunos tiesību pamatus kā nepieņemamus;

— pakārtoti — noraidīt jaunos tiesību pamatus kā nepamatotus;

— piespriest personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

29 Vispirms saistībā ar personas, kas iestājusies lietā, pieteikumu par izskatāmās lietas apvienošanu ar lietu T-300/08 mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai, pietiek konstatēt, ka šim pieteikumam vairs nav priekšmeta sakarā ar prasības lietā T-300/08 (iepriekš 22. punktā minētais rīkojums lietā "Golden Elephant Brand") atzīšanu par nepieņemamu.

1. *Par prasītājas prasījumiem*

30 Pamatojot savu prasību, prasītāja norāda divus pamatus — attiecīgi Regulas Nr. 40/94 73. un 74. panta (tagad — Regulas Nr. 207/2009 75. un 76. pants) pārkāpumu un Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta pārkāpumu.

Par pirmo pamatu — Regulas Nr. 40/94 73. un 74. panta pārkāpumu

Par pirmā pamata pirmo daļu — Regulas Nr. 40/94 74. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

31 Saistībā ar pirmā pamata pirmo daļu prasītāja norāda, ka Apelāciju padome ir atteikusies ņemt vērā faktus, pierādījumus un argumentus, kam ir nozīme lietā un kurus tā bija iesniegusi savlaicīgi. Šādi Apelāciju padome esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 74. pantu un it īpaši šīs normas 2. punktu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkts).

32 Konkrēti Apelāciju padome esot atteikusies ņemt vērā prasītājas argumentus attiecībā uz:

— personas, kas iestājusies lietā, iesniegto šķietamo "pierādījumu" apstrīdēšanu;

— faktu, ka persona, kas iestājusies lietā, nav iesniegusi pierādījumus par izmantošanas rezultātā iegūtās šķietamās reputācijas vai *goodwill* nozīmīgumu un atbilstību;

— attiecīgo preču zīmju reālu sajaukšanas gadījumu vai to sajaukšanas iespējas neesamību. Apelāciju padome tostarp neesot ņēmusi vērā faktu, ka persona, kas iestājusies lietā (un vēl jo vairāk tās klienti), nekad nebija izvirzījusi pretenzijas prasītājai, lai gan esot atzīts, ka kopš 2003. gada novembra Apvienotās Karalistes tirgū notika paralēla abu lietas dalībnieku preču, proti, rīsu, kuri tika pārdoti ar attiecīgajām preču zīmēm, tirdzniecība.

33 Apelāciju padome esot arī atteikusies ņemt vērā pierādījumus par sajaukšanas iespējas neesamību, kurus prasītāja iesniedza savos rakstveida apsvērumos.

34 Tādējādi Apelāciju padome esot lielā apjomā atteikusies ņemt vērā prasītājas 2006. gada 3. februāra, 2007. gada 31. oktobra un 2008. gada 1. aprīļa apsvērumus.

35 Apelāciju padome neesot izvērtējusi tirgus daļas un neesot ņēmusi vērā tās iesniegtos pierādījumus, no kuriem izriet, ka katru gadu uz Apvienoto Karalisti tiek importētas vidēji 500 000 tonnas rīsu.

36 ITSB un persona, kas iestājusies lietā, lūdz noraidīt šo pirmā pamata daļu. ITSB cita starpā norāda, ka šis pamats ir nepieņemams, jo prasītāja nav pietiekami skaidri norādījusi, kurus argumentus vai pierādījumus no tiem, kurus tā izvirzīja vai iesniedza administratīvajā procesā, Apelāciju padome neesot ņēmusi vērā. Katrā ziņā šī pirmā

pamata daļa neesot pamatota, jo Apelāciju padome esot izvērtējusi pilnībā visus lietas dalībnieku sniegtos apsvērumus.

— Vispārējās tiesas vērtējums

37 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 21. pantu un Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punktu prasības pieteikumam tostarp jāietver "strīda priekšmets" un "kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem". Turklāt saskaņā ar minētā reglamenta 48. panta 2. punktu "tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā". No šīm normām izriet, ka jebkurš pamats, kas nav pietiekami izklāstīts pieteikumā par lietas ierosināšanu attiecīgajā instancē, ir jāuzskata par nepieņemamu (Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. decembra spriedums lietā T-209/01 *Honeywell*/Komisija, Krājums, II-5527. lpp., 54. punkts).

38 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai atzītu prasību par pieņemamu, galvenajiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, ar kuriem prasība pamatota, jāizriet — vismaz kopsavilkuma veidā, tomēr saskaņoti un saprotami — no paša prasības pieteikuma teksta (skat. iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Honeywell*/Komisija, 56. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā, kaut arī atsevišķos jautājumos prasības pieteikuma tekstu var pamatot un papildināt, atsaucoties uz izvilkumiem no tam pievienotajiem materiāliem, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie ir pievienoti prasības pieteikumam, nevar kompensēt tādu galveno tiesību argumentu neesamību, kuriem atbilstoši iepriekš minētajām normām ir jābūt ietvertiem prasības pieteikumā. Turklāt Vispārējai tiesai nav pielikumos jāmeklē un jāidentificē pamati un argumenti, kurus tā varētu uzskatīt par tādiem, kas veido prasības pamatojumu, jo pielikumiem ir vienīgi pierādījumu un tehniskas funkcijas (skat. iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *Honeywell*/Komisija, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Turklāt Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktā (tagad — Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkts) ir paredzēts, ka ITSB pārbauda faktus pēc savas iniciatīvas un ka tomēr procesos saistībā ar relatīviem reģistrācijas atteikuma pamatojumiem pārbaude aprobežojas ar pušu izvirzītajiem pamatiem un iesniegtajiem pieteikumiem. Saskaņā ar šī paša panta 2. punktu ITSB var neņemt vērā faktus vai pierādījumus, ko attiecīgās puses nav izvirzījušas vai iesniegušas savlaicīgi.

40 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Apelāciju padome pārkāpa šo procesuālo normu, atsakoties ņemt vērā atsevišķus prasītājas izvirzītos argumentus vai iesniegtos pierādījumus, lai gan nav īstenojušies šī panta 2. punktā minētie nosacījumi, jo tā esot savlaicīgi iesniegusi visus šos elementus.

41 Izskatāmajā lietā ir jākonstatē, ka atsevišķi argumenti, kurus prasītāja izvirzīja, pamatojot šo pirmā pamata daļu, nebija pietiekami precīzi izklāstīti prasības pieteikumā. Piemēram, prasītāja prasības pieteikuma pamata daļā nav izklāstījusi, kādus argumentus tā bija izvirzījusi administratīvajā procesā attiecībā uz personas, kas iestājusies lietā, iesniegto pierādījumu apstrīdēšanu. Tāpat tā nav norādījusi, kurus argumentus no tās 2006. gada 3. februāra, 2007. gada 31. oktobra un 2008. gada 1. aprīļa procesuālajiem dokumentiem Apelāciju padome, tāsprāt, bija atteikusies ņemt vērā.

42 Tomēr daļa no prasītājas argumentiem, kurus tā izvirzīja, pamatojot šo pirmā pamata daļu, bija pietiekami skaidri izklāstīti pašā prasības pieteikumā. Tādējādi no minētā prasības pieteikuma izriet, ka prasītāja pārmet Apelāciju padomei, ka tā neņēma vērā prasītājas argumentāciju, saskaņā ar kuru persona, kas iestājusies lietā, nebija iesniegusi pierādījumus par izmantošanas rezultātā šķietami iegūtās reputācijas vai *goodwill* nozīmīgumu un atbilstību. Tāpat no prasības pieteikuma izriet, ka prasītāja uzskata, ka Apelāciju padome ir atteikusies ņemt vērā tās argumentāciju, saskaņā

ar kuru nepastāv attiecīgo preču zīmju sajaukšanas iespēja. Turklāt prasītāja skaidri pārmet Apelāciju padomei, ka tā nav ņēmusi vērā tās argumentu, saskaņā ar kuru Apvienotajā Karalistē katru gadu tiek importētas vidēji 500 000 tonnas rīsu. Attiecībā uz šiem argumentiem no prasības pieteikuma pamata daļas vismaz kopsavilkuma veidā izriet argumentācijas saturs.

43 Tādējādi pirmā pamata pirmā daļa saistībā ar to, ka Apelāciju padome esot pieļāvusi procesuālo kļūdu, atteikdamās ņemt vērā daļu no prasītājas argumentiem, lai gan nebija īstenojušies šāda atteikuma nosacījumi, nav uzskatāma par nepieņemamu kā tāda. Vienīgi daži no argumentiem, kas izvirzīti, pamatojot šo daļu, ir nepieņemami, jo tie nebija pietiekami skaidri izklāstīti prasības pieteikuma pamata daļā (skat. iepriekš 41. punktu).

44 Pēc būtības attiecībā uz pirmā pamata pirmo daļu ir jānorāda sekojošais. Kā to uzsver ITSB, no apstrīdētā lēmuma vai tā sarakstes ar prasītāju nekādi neizriet, ka tas būtu atteicies ņemt vērā prasītājas iesniegtos faktus, pierādījumus un argumentus.

45 Ir jāuzsver, ka Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 3., 5., 14. un 16. punktā ir rezumējusi prasītājas sniegto argumentāciju, atspoguļojot visus procesuālos rakstus, kurus tā bija iesniegusi administratīvajā procesā.

46 Šajā kontekstā ir jānorāda, ka Apelāciju padomei nav jāieņem nostāja attiecībā uz visiem argumentiem, kurus izvirza lietas dalībnieki. Pietiek ar to, ka tā izklāsta faktus un juridiskos apsvērumus, kuriem ir būtiska nozīme lēmuma struktūrā (šajā ziņā

skat. Tiesas 2007. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-404/04 P *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 30. punkts). No tā izriet, ka tas apstāklis vien, ka Apelāciju padome nav atkārtojusi visus kāda lietas dalībnieka argumentus vai nav atbildējusi uz katru no šiem argumentiem, neļauj secināt, ka Apelāciju padome ir atteikusies ņemt tos vērā.

47 Izskatāmajā lietā Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 14. punktā norādīja, ka prasītāja bija uzsvērusi, ka personas, kas iestājusies lietā, tirgus daļa bija pārāk niecīga, lai konstatētu *goodwill*, un 16. punktā uzsvēra, ka prasītāja bija apgalvojusi, ka persona, kas iestājusies lietā, nebija iesniegusi pierādījumus par *goodwill* esamību. Turklāt apstrīdētā lēmuma 3. un 14. punktā tā rezumēja prasītājas argumentus par personas, kas iestājusies lietā, niecīgo tirgus daļu.

48 Apstrīdētā lēmuma 40.–43. punktā Apelāciju padome vērtēja jautājumu, vai persona, kas iestājusies lietā, bija pierādījusi *goodwill* esamību atbilstoši tiesībās paredzētajam standartam, un nekas neļauj uzskatīt, ka Apelāciju padome būtu atteikusies ņemt vērā visus argumentus, kurus prasītāja izvirzījusi šajā ziņā.

49 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome nav ņēmusi vērā tās izvirzītos argumentus un iesniegtos pierādījumus par attiecīgo preču zīmju sajaukšanas iespējas neesamību, ir jānorāda turpmāk minētais. Ir taisnība, ka apstrīdētajā lēmumā ietvertajā prasītājas argumentācijas kopsavilkumā nav neviena argumenta par sajaukšanas iespējas neesamību. Tomēr ir jāuzsver, ka prasītāja administratīvajā procesā nav sniegusi izvērstu argumentāciju par sajaukšanas iespējas neesamību. Prasītāja savā 2007. gada 31. oktobra procesuālajā rakstā pēc tam, kad bija uzsvērusi personas, kas iestājusies lietā, niecīgo tirgus daļu, vienīgi apgalvoja, ka "[nevar] būt *goodwill*, maldinošas izmantošanas un kaitējuma", ka "nav notikusi maldinoša izmantošana un ar to nav nodarīts kaitējums", un savā 2008. gada 1. aprīļa

procesuālajā rakstā apgalvoja, ka persona, kas iestājusies lietā, "nav [..] [varējusi] pierādīt maldinošu izmantošanu vai jebkādu kaitējumu".

50 Apstrīdētā lēmuma 44.–47. punktā Apelāciju padome izvērtēja jautājumu par maldinošas izmantošanas esamību. Ņemot vērā, ka prasītāja administratīvajā procesā vienīgi apstrīdēja šo esamību, neizvēršot savu argumentāciju, tas fakts vien, ka Apelāciju padome ir izvērtējusi jautājumu par maldinošas izmantošanas esamību, nozīmē, ka tā ir ņēmusi vērā prasītājas argumentāciju.

51 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome tostarp nav ņēmusi vērā faktu, ka persona, kas iestājusies lietā (ne arī tās klienti), nekad nebija izvirzījuši pretenzijas prasītājai, lai gan kopš 2003. gada novembra tirgū esot bijusi paralēlā tirdzniecība, ir jāuzsver, ka prasītāja administratīvā procesa laikā savā argumentācijā nav pamatojusies uz šiem apstākļiem. Tādējādi nevar būt jautājums par atteikšanos ņemt vērā prasītājas administratīvajā procesā izvirzītos argumentus.

52 Runājot par argumentu, saskaņā ar kuru rīsu imports uz Apvienoto Karalisti sasniedza apjomu vidēji 500 000 tonnas gadā, ir jākonstatē, ka Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 3. punktā ir skaidri minējusi šo argumentu. Tomēr apstrīdētā lēmuma 26. punktā tā ir norādījusi, ka pat mazajiem uzņēmumiem var būt *goodwill*. No tā izriet, ka Apelāciju padome uzskatīja, ka nebija jākonstatē precīza personas, kas iestājusies lietā, tirgus daļa. Tātad fakts, ka Apelāciju padome nav aprēķinājusi personas, kas iestājusies lietā, tirgus daļu, pamatojoties uz prasītājas iesniegtajiem pierādījumiem attiecībā uz kopējo tirgus apjomu, nenozīmē, ka Apelāciju padome būtu atteikusies ņemt vērā daļu no prasītājas izvirzītajiem argumentiem vai iesniegtajiem pierādījumiem, pārkāpjot Regulas Nr. 40/94 74. pantu. Tas, ka nav noteikta precīza personas,

kas iestājusies lietā, tirgus daļa, ir izskaidrojams ar faktu, ka iepriekš minētajam elementam nav būtiskas nozīmes apstrīdētā lēmuma struktūrā.

53 No iepriekš minētā izriet, ka Apelāciju padome nav atteikusies ņemt vērā prasītājas argumentus, kurus tā bija izvirzījusi administratīvajā procesā. Tātad prasītājas argumentācija nav pierādīta, tādēļ pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par pirmā pamata otro daļu — Regulas Nr. 40/94 73. panta un 74. panta 1. punkta beigu daļas pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

54 Saistībā ar pirmā pamata otro daļu prasītāja apgalvo, ka Apelāciju padome apstrīdētajā lēmumā ir pamatojusies uz šķietamiem "faktiem", pieņēmumiem un juridiskajiem apgalvojumiem, kurus lietas dalībnieki nebija izvirzījuši vai uz kuriem tie nebija balstījušies. Tādējādi tā esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 73. pantu un 74. panta 1. punkta beigu daļu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta beigu daļa).

55 Pirmkārt, Apelāciju padome izskatāmajā lietā esot nepareizi definējusi vai, pakārtoti, nepareizi piemērojusi Anglijas tiesības, kas regulē prasību saistībā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu.

56 Otrkārt, Apelāciju padome esot "izgudrojusi prasījumus" un esot pamatojusi savus apgalvojumus par šķietamo attiecīgo preču zīmju sajaukšanas iespēju, pamatojoties uz spekulatīviem apgalvojumiem un hipotēzēm.

57 Treškārt, Apelāciju padome esot kļūdaini secinājusi par kaitējuma esamību, neraugoties uz to, ka neeksistē pierādījumi vai apgalvojumi par šādu kaitējumu.

58 Persona, kas iestājusies lietā, neesot pierādījusi *goodwill* iegūšanu. Tās tirgus daļa Apvienotās Karalistes rīsu tirgū esot bijusi pārāk niecīga, lai iegūtu *goodwill*.

59 Turklāt Apelāciju padome esot pieļāvusi kļūdu, neņemdama vērā apstrīdētajās preču zīmēs attēloto ziloņa galvu anatomiskās, estētiskās un mākslinieciskās atšķirības.

60 Apelāciju padome neesot ņēmusi vērā faktu, ka lielākā daļa no personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajiem pierādījumiem neapliecina agrākās preču zīmes izmantošanu attiecībā uz rīsiem konkrētajā laika periodā. Piemēram, kases [čeku] izdrukas norādot vienīgi uz "G/E" vai "GE" rīsiem, nevis uz agrāko preču zīmi.

61 Prasītāja uzskata, ka Apelāciju padomes argumentācija apstrīdētā lēmuma 40. punktā ir neloģiska, jo tā uzskatīja, ka "Anulēšanas nodaļa [bija] noteikusi augstāku [*goodwill* pierādīšanas] standartu nekā tas, kas paredzēts Anglijas tiesībās, kuras regulē apzīmējuma maldinošu izmantošanu", bet nav piekritusi Anulēšanas nodaļas secinājumam, saskaņā ar kuru nebija pierādīta apzīmējuma maldinoša izmantošana.

62 Tā apgalvo, ka Apelāciju padomes rīcībā nebija nekāda faktisko apstākļu kopuma, lai apstrīdētā lēmuma 43. punktā secinātu, ka bija "ļoti mazticams, ka pārdošanas apjoma pieaugums, kas reģistrēts pēc [preču zīmes] reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas, būtu sasniedzis šādu apjomu, ja neeksistētu uzņēmuma uz šo brīdi radītais *goodwill*". Turklāt Apelāciju padome neesot bijusi pietiekami strikta, lietojot izteicienu "uzņēmuma radītais *goodwill*".

63 ITSB un persona, kas iestājusies lietā, lūdz noraidīt šo pirmā pamata daļu.

— Vispārējās tiesas vērtējums

64 Vispirms ir jāizvērtē šķietamais Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta pārkāpums, pēc tam jāizvērtē Regulas Nr. 40/94 73. panta otrā teikuma (tagad — Regulas Nr. 207/2009 75. panta otrais teikums) pārkāpums.

65 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta beigu daļu procesos, kas attiecas uz relatīviem reģistrācijas atteikuma pamatojumiem, vērtējums aprobežojas ar lietas dalībnieku izvirzīto pamatu un argumentu pārbaudi. Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta beigu daļa ir piemērojama arī spēkā neesamības atzīšanas procesos attiecībā uz relatīvu spēkā neesamības pamatu saskaņā ar šīs pašas regulas 52. pantu (Pirmās instances tiesas 2005. gada 25. maija spriedums lietā T-288/03 *TeleTech Holdings*/ITSB — *Teletech International* ("TELETECH GLOBAL VENTURES"), Krājums, II-1767. lpp., 65. punkts). Attiecīgi spēkā neesamības atzīšanas procesos attiecībā uz kādu relatīvu spēkā neesamības pamatu lietas dalībniekam, kurš ir iesniedzis pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, balstoties uz agrāku valsts preču zīmi, ir jāpierāda tās esamība un, ja nepieciešams, aizsardzības apjoms (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 20. aprīļa spriedumu lietā T-318/03

Atomic Austria/ITSB — *Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil* ("ATOMIC BLITZ"), Krājums, II-1319. lpp., 33. punkts).

66 Turpretim ITSB ir pienākums pārbaudīt, vai spēkā neesamības atzīšanas procesā ir izpildīti nosacījumi, lai piemērotu izvirzīto spēkā neesamības pamatu. Šajā kontekstā ir jāizvērtē lietas dalībnieku norādīto faktu patiesums un iesniegto pierādījumu spēks (šajā ziņā skat. iepriekš 65. punktā minēto spriedumu lietā "ATOMIC BLITZ", 34. punkts).

67 ITSB var nākties ņemt vērā tostarp tās dalībvalsts valsts tiesības, kurā ir piešķirta aizsardzība agrākajai preču zīmei, uz ko balstās pieteikums par atzīšanu par spēkā neesošu. Šajā gadījumā ITSB pēc savas iniciatīvas, izmantojot līdzekļus, kas šim nolūkam tam šķiet piemēroti, ir jāievāc informācija par attiecīgās dalībvalsts valsts tiesībām, ja šāda informācija ir nepieciešama, vērtējot konkrēta spēkā neesamības pamata piemērošanas nosacījumus, tostarp norādīto faktu patiesumu vai iesniegto dokumentu pierādījumu spēku. ITSB veicamās pārbaudes faktisko apstākļu bāzes ierobežošana neizslēdz to, ka tas, papildus tiem faktiem, ko lietas dalībnieki tieši norādījuši spēkā neesamības atzīšanas procesā, ņem vērā vispārzināmus faktus, proti, faktus, ko var zināt ikviena persona vai kurus var uzzināt no vispārēji pieejamiem avotiem (šajā ziņā skat. iepriekš 65. punktā minēto spriedumu lietā "ATOMIC BLITZ", 35. punkts).

68 Prasītājas argumenti ir jāizvērtē iepriekš minēto apsvērumu kontekstā.

69 Attiecībā, vispirms, uz argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome izskatāmajā lietā ir nepareizi definējusi vai, pakārtoti, nepareizi piemērojusi Anglijas tiesības, kas regulē prasību sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu, ir jākonstatē, ka dalībvalsts valsts tiesību nepareiza interpretācija vai piemērošana var būt kļūda tiesību

piemērošanā, bet nevis Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta beigu daļas pārkāpums. Ņemot vērā, ka ITSB pēc savas iniciatīvas ir jāizvērtē, vai ir īstenojušies nosacījumi, lai piemērotu norādīto spēkā neesamības pamatu, un, ja vajadzīgs, pēc savas iniciatīvas jāiegūst informācija par attiecīgās dalībvalsts tiesībām, iespējamo kļūdu valsts tiesību interpretācijā vai piemērošanā nevar uzskatīt par strīda starp pusēm robežu pārkāpšanu.

70 Turpinot, attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome ir "izgudrojusi prasījumus" un pamatojusies uz spekulatīviem apgalvojumiem un hipotēzēm, lai pamatotu savus apgalvojumus par attiecīgo preču zīmju šķietamo sajaukšanas iespēju, ir jānorāda turpmāk minētais. Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 44.–47. punktā ir izvērtējusi, kā tas tai bija jādara, vai ir īstenojies viens no prasības sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu nosacījumiem, proti, agrākās preču zīmes maldinoša izmantošana. Šajā ziņā tā apstrīdētā lēmuma 44. punktā vispirms ir izklāstījusi valsts tiesības, kuras tā izskatāmajā lietā ir piemērojusi apstrīdētā lēmuma 45.–47. punktā.

71 Ņemot vērā, ka Apelāciju padomei bija jāpārbauda, vai personas, kas iestājusies lietā, norādītā agrākā preču zīme ļāva aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta izpratnē, tai bija jāpārbauda, vai eksistēja maldinoša izmantošana, kas sabiedrībai var likt domāt, ka prasītājas tirdzniecībā piedāvātās preces bija preces, ko piedāvā persona, kas iestājusies lietā. Tātad faktu, ka Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 47. punktā ir veikusi konstatējumus, ka "ir neizbēgami, ka sabiedrība nevar atšķirt rīsus un to preču zīmes" vai ka "neapstrīdami pastāv maldinoša izmantošana", nevar uzskatīt par strīda starp pusēm robežu pārkāpšanu. Prasītājas argumentācija šajā ziņā patiesībā norāda nevis uz Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta pārkāpumu, bet uz kļūdu tiesību piemērošanā,

ko esot pieļāvusi Apelāciju padome, piemērojot valsts tiesības, kopsakarā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu.

72 Runājot par argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome ir kļūdaini secinājusi par kaitējuma esamību, neraugoties uz to, ka nav pierādījuma vai apgalvojuma par šāda kaitējuma esamību, ir arī jānorāda, ka Apelāciju padomei bija jāpārbauda, vai bija īstenojušies nosacījumi attiecībā uz prasību sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu atbilstoši Apvienotās Karalistes tiesībām. Tātad fakts, ka tā apstrīdētā lēmuma 49. punktā ir uzskatījusi, ka bija saprātīgi secināt, ka pastāvēja kaitējuma rašanās risks personai, kas iestājusies lietā, kas izpaudās kā pārdošanas [apjoma] tieša vai netieša zaudēšana, nav Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta pārkāpums.

73 Izvirzot argumentu, saskaņā ar kuru persona, kas iestājusies lietā, nav pierādījusi *goodwill* iegūšanu un tās tirgus daļa ir ļoti niecīga, prasītāja faktiski apgalvo, ka Apelāciju padome esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, vērtējot *goodwill* esamību, nevis to, ka tā esot pieļāvusi Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta pārkāpumu, ņemot vērā faktus vai pierādījumus, kurus lietas dalībnieki nebija iesnieguši.

74 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome ir pieļāvusi kļūdu, neņemot vērā attiecīgajās preču zīmēs attēloto ziloņa galvu anatomiskās, estētiskās un mākslinieciskās atšķirības, ir jānorāda, ka šis arguments patiesībā norāda uz kļūdu tiesību piemērošanā, ko Apelāciju padome esot pieļāvusi, vērtējot maldinošo izmantošanu, nevis uz Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta pārkāpumu.

75 Ar savu argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome nav ņēmusi vērā faktu, ka lielākā daļa no pierādījumiem, ko iesniegusi persona, kas iestājās lietā, nepierāda agrākās preču zīmes izmantošanu attiecībā uz rīsiem konkrētajā laika periodā, prasītāja patiesībā pārmet Apelāciju padomei to, ka tā nav pareizi izvērtējusi personas, kas iestājusies lietā, iesniegtos pierādījumus. Šāda argumentācija attiecas uz kļūdu vērtējumā, ko esot pieļāvusi Apelāciju padome, nevis uz Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta pārkāpumu.

76 Prasītājas arguments, saskaņā ar kuru Apelāciju padomes argumentācija ir neloģiska (skat. iepriekš 61. punktu), attiecas arī uz šķietamo kļūdu tiesību piemērošanā, nevis uz Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta pārkāpumu.

77 Runājot par prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome nav pamatojusies ne uz vienu faktu, lai apstrīdētā lēmuma 43. punktā secinātu, ka "bija ļoti maz ticams, ka pārdošanas apjoma pieaugums, kas reģistrēts pēc [preču zīmes] reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas, būtu sasniedzis šādu apjomu, ja neeksistētu uzņēmuma uz šo brīdi radītais *goodwill*", ir jānorāda turpmāk minētais. Apelāciju padomei bija jānosaka, vai persona, ka iestājusies lietā, bija ieguvusi *goodwill* atbilstoši tam, kā tas ir paredzēts Apvienotās Karalistes tiesībās attiecībā uz prasību par apzīmējuma maldinošu izmantošanu. Ja Apelāciju padome būtu secinājusi par *goodwill* esamību bez pietiekama faktisko apstākļu kopuma, tā būtu bijusi kļūda vērtējumā. Prasītāja neapgalvo, ka Apelāciju padome ir pamatojusies uz faktiem, kurus lietas dalībnieki nebija iesnieguši, bet apgalvo, ka tā ir izdarījusi nepamatotus secinājumus no tai iesniegtajiem faktiskajiem apstākļiem.

78 Visbeidzot, attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome nav strikti lietojusi izteicienu "uzņēmuma radītais *goodwill*", ir jānorāda, ka faktiski tas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, ko esot pieļāvusi Apelāciju padome.

79 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājas argumenti faktiski attiecas nevis uz Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta pārkāpumu, bet uz kļūdām tiesību piemērošanā, ko esot pieļāvusi Apelāciju padome, piemērojot valsts tiesības, vai uz kļūdām vērtējumā. Tātad šie argumenti tiks izvērtēti otrā pamata ietvaros.

80 Attiecībā uz šķietamo Regulas Nr. 40/94 73. panta pārkāpumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 73. panta otro teikumu ITSB lēmumi tiek pamatoti tikai ar tādiem iemesliem, par ko attiecīgajiem lietas dalībniekiem ir bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus.

81 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka faktu vērtējums ir daļa no lēmuma. Tiesības tikt uzklausītam attiecas uz visiem šāda lēmuma pamatā esošajiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, bet ne uz galīgo nostāju, ko iestāde ir paredzējusi paust (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 7. jūnija spriedumu lietā T-303/03 *Lidl Stiftung*/ITSB — *REWE-Zentral* ("Salvita"), Krājums, II-1917. lpp., 62. punkts un tajā minētā judikatūra). Tātad Apelāciju padomei nebija jāuzklausa prasītāja jautājumā par faktisko un tiesību apstākļu vērtējumu, ar kuru tā bija nolēmusi pamatot savu lēmumu. Attiecīgi tā nav pieļāvusi Regulas Nr. 40/94 73. panta pārkāpumu.

82 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata otrā daļa un līdz ar to viss pirmais pamats kopumā ir jānoraida.

Par otro pamatu — Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

83 Prasītāja apgalvo, ka Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 26. punktā kļūdaini uzskatīja, ka *goodwill* tiek uzskatīts par vāju vienīgi tad, ja uzņēmuma komercdarbībai nav pastāvīgs raksturs. Turklāt tā esot kļūdaini uzskatījusi, ka Anglijas tiesībās paredzētais pierādījumu standarts nav tāds pats kā izmantošanas rezultātā iegūtas atšķirtspējas gadījumā. Tā uzskata, ka Anglijas tiesībās paredzētais pierādījumu standarts ir tāds pats kā visās civillietās.

84 Apelāciju padome neesot ņēmusi vērā vai nepareizi interpretējusi faktu, ka personai, kas iestājusies lietā, esot bijis no tiesību viedokļa pietiekami jāpierāda katrs elements no tiem nosacījumiem, kas paredzēti prasībai sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu. Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 47.–49. punktā esot vienīgi formulējusi apgalvojumus par sajaukšanas iespēju un kaitējumu, lai gan tie neesot bijuši pamatoti ne ar kādiem pierādījumiem.

85 Turklāt Apelāciju padome esot pieļāvusi kļūdu vai esot pierādījusi neizpratni attiecībā uz preces raksturu. Apstrīdētā Kopienas preču zīme esot reģistrēta attiecībā uz rīsiem, neprecizējot rīsu veidu. Apelāciju padome apstrīdētajā lēmumā vairākās vietās esot norādījusi uz faktu, ka persona, kas iestājusies lietā, piegādāja īpaša veida rīsus. Tomēr pēc tam tā esot uzskatījusi, ka persona, kas iestājusies lietā, bija tiesību īpašniece attiecībā uz rīsiem un ka ar konkrētajām preču zīmēm aptvertās preces bija identiskas. Tādējādi tā esot kļūdaini secinājusi, ka personas, kas iestājusies lietā,

darbība notika īpaša veida rīsu segmentā, ņemot vērā konkrētos lietas apstākļus, lai gan citviet apstrīdētajā lēmumā tā esot uzskatījusi, ka attiecīgā prece un tirgus attiecās uz rīsiem kopumā.

86 Attiecīgās preču zīmes demonstrējot pietiekamas vizuālās un konceptuālās atšķirības saistībā ar ziloņa attēlu, un Apelāciju padomei būtu bijis jāņem tās vērā.

87 Turklāt attiecīgās preču zīmes esot mierīgi līdzās pastāvējušas tirgū vairākus gadus un lietas dalībnieku uzmanību nav pievērsis neviens sajaukšanas gadījums.

88 ITSB un persona, kas iestājusies lietā, lūdz noraidīt otro pamatu.

Vispārējās tiesas vērtējums

— Ievada apsvērumi

89 Saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta c) apakšpunktu, pamatojoties uz ITSB iesniegtu pieteikumu, Kopienas preču zīmi atzīst par spēkā neesošu, ja pastāv

šīs regulas 8. panta 4. punktā minētās agrākās tiesības un ir izpildīti šajā punktā paredzētie nosacījumi. Saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktu, ja nereģistrētas preču zīmes vai cita apzīmējuma, ko izmanto komercdarbībā un kas nav tikai vietēja mēroga, īpašnieks iebilst, pieprasīto preču zīmi nereģistrē, ja un ciktāl saskaņā ar attiecīgajam apzīmējumam piemērojamiem valsts tiesību aktiem tiesības uz šo apzīmējumu ir iegūtas pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas un šis apzīmējums piešķir īpašniekam tiesības aizliegt kādas nākošās [vēlākas] preču zīmes izmantošanu.

90 No šīm divām normām, tās aplūkojot kopsakarā, izriet, ka nereģistrētas preču zīmes, kas nav tikai vietēja mēroga, īpašnieks var panākt vēlākas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu, ja un ciktāl saskaņā ar piemērojamām dalībvalsts tiesībām, pirmkārt, tiesības uz šo apzīmējumu ir iegūtas pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas un, otrkārt, šis apzīmējums dod savam īpašniekam tiesības aizliegt vēlākas preču zīmes izmantošanu.

91 Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta piemērošanas vajadzībām Apelāciju padomei ir jāņem vērā gan šajā normā ietvertās atsauces rezultātā piemērojamie valsts tiesību akti, gan arī attiecīgajā dalībvalstī pieņemtie tiesu nolēmumi. Balstoties uz šo pamatu, pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējam ir jāpierāda, ka konkrētais apzīmējums ietilpst norādīto dalībvalsts tiesību piemērošanas jomā un ka tas dod tiesības aizliegt vēlākas preču zīmes izmantošanu (Pirmās instances tiesas 2009. gada 11. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-114/07 un T-115/07 *Last Minute Network*/ITSB — *Last Minute Tour* ("LAST MINUTE TOUR"), Krājums, II-1919. lpp., 47. punkts; pēc analoģijas skat. arī Pirmās instances tiesas 2007. gada 12. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no T-53/04 līdz T-56/04, T-58/04 un T-59/04 *Budějovický Budvar*/ITSB — *Anheuser-Busch* ("BUDWEISER"), Krājumā nav publicēts, 74. punkts).

92 Šajā lietā nereģistrētajai valsts preču zīmei piemērojamās dalībvalsts tiesības ir 1994. gada *Trade Marks Act* (Apvienotās Karalistes Likums par preču zīmēm), kura 5. panta 4. punktā ir paredzēts:

"Preču zīmi nereģistrē, ja vai tiktāl, ciktāl pret tās izmantošanu Apvienotajā Karalistē var iebilst:

a) pamatojoties uz ikvienu tiesību normu (it īpaši, pamatojoties uz tiesībām attiecībā uz apzīmējuma maldinošu izmantošanu (*law of passing off*), kas aizsargā nereģistrētu preču zīmi vai jebkuru citu komercdarbībā izmantojamu apzīmējumu [..]."

93 No šī teksta, ko ir interpretējušas dalībvalsts tiesas (spriedums lietā *Reckitt & Colman Products Ltd* pret *Borden Inc.* & *Ors* (1990) *R.P.C.* 341, 406 *HL*), izriet, ka, lai šajā lietā panāktu apstrīdētās Kopienas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu nolūkā aizsargāt savu nereģistrēto valsts preču zīmi, personai, kas iestājusies lietā, atbilstoši Apvienotās Karalistes tiesībās paredzētajam prasības sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu tiesiskajam regulējumam ir jāpierāda, ka ir izpildīti trīs nosacījumi attiecībā uz *goodwill* iegūšanu, maldinošu izmantošanu un *goodwill* radītu kaitējumu.

94 Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 23. punktā ir uzsvērusi šos trīs nosacījumus (skat. iepriekš 10. punktu), un prasītāja turklāt piekrīt, ka tā ir pareizi identificējusi teorētisko pieeju attiecībā uz prasībām sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu.

95 Tomēr tā uzskata, ka Apelāciju padome izskatāmajā lietā nav pareizi piemērojusi šo teorētisko pieeju attiecībā uz katru no šiem nosacījumiem. Tātad attiecībā uz katru no šiem nosacījumiem ir jāizvērtē, vai Apelāciju padome ir pareizi konstatējusi, ka izskatāmajā lietā tie ir izpildīti.

— Par *goodwill*

96 Prasītāja būtībā pārmet Apelāciju padomei, ka tā secināja par *goodwill* esamību, neraugoties uz personas, kas iestājusies lietā, niecīgo klātbūtni Apvienotās Karalistes rīsu tirgū.

97 Vispirms ir jānosaka atbilstošais datums, attiecībā uz kuru personai, kas iestājusies lietā, bija jāpierāda, ka tā šajā datumā bija ieguvusi *goodwill*. Apelāciju padome ir uzskatījusi, ka atbilstošais datums bija apstrīdētās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums, proti, 1996. gada 29. aprīlis. Persona, kas iestājusies lietā, norāda, ka saskaņā ar Apvienotās Karalistes tiesībām atbilstošais datums ir tas, kurā apstrīdētā Kopienas preču zīme tika izmantota pirmo reizi, proti, izskatāmajā lietā tas ir 2003. gads.

98 Ir tiesa, kā to arī uzsver persona, kas iestājusies lietā, ka no valsts tiesu judikatūras izriet, ka prasības sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu tiesiskā regulējuma ietvaros ir jāpierāda, ka *goodwill* pastāvēja datumā, kurā atbildētājs minētajā prasībā ir sācis piedāvāt savas preces vai pakalpojumus (spriedums lietā *Cadbury Schweppes/Pub Squash* (1981) *R.P.C.* 429).

99 Tomēr Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punktā ir ietverta prasība balstīties nevis uz šo, bet gan uz Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumu, jo minētā norma paredz, ka pieteikuma par šīs preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu iesniedzējs ir ieguvis tiesības uz savu nereģistrēto valsts preču zīmi pirms minētās iesniegšanas datuma (iepriekš 91. punktā minētais spriedums lietā "LAST MINUTE TOUR", 51. punkts), kas šajā lietā ir 1996. gada 29. aprīlis. Kā to apstrīdētā lēmuma 27. punktā ir uzsvērusi Apelāciju padome, Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta formulējums šajā ziņā ir skaidrs.

100 Tātad Apelāciju padome rīkojās pareizi, izvērtējot, vai persona, kas iestājusies lietā, bija pierādījusi *goodwill* iegūšanu 1996. gada 29. aprīlī.

101 Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 24. punktā pamatoti ir norādījusi, ka *goodwill* ir ticis aprakstīts kā "pievilkšanas spēks, kas piesaista klientus" (spriedums lietā *IRC* pret *Muller & Co's Margarine* (1901) *A.C.*217, 224, *H.L.*).

102 Apelāciju padome turklāt ir uzskatījusi, ka *goodwill* esamība bija principā konstatēta, sniedzot pierādījumus par komercdarbību un reklāmām, klientu kontiem u.c. Pierādījums par nopietnu komercdarbību, kā rezultātā rodas reputācija un attīstās klientu loks, parasti esot pietiekams, lai pierādītu *goodwill* (apstrīdētā lēmuma 25. punkts).

103 Attiecībā uz personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajiem pierādījumiem ir jānorāda sekojošais.

104 Persona, kas iestājusies lietā, tostarp ir iesniegusi tās direktora ar zvērestu apliecinātu paziņojumu, kas datēts ar 1998. gada 13. decembri un kurā norādīts laikā no 1988. līdz 1997. gadam pārdoto rīsu ikgadējais apjoms tonnās. Saskaņā ar šo paziņojumu persona, kas iestājusies lietā, Apvienotajā Karalistē ar agrāko preču zīmi ir pārdevusi 84 tonnas rīsu 1995. gadā, 52 tonnas rīsu 1996. gadā un no 42 līdz 68 tonnām katru gadu laikā no 1988. līdz 1994. gadam.

105 Kā Apelāciju padome to ir konstatējusi apstrīdētā lēmuma 31. punktā, ar zvērestu apliecinātā paziņojuma saturs ir apstiprināts ar pārējiem personas, kas iestājusies lietā,

iesniegtajiem pierādījumiem. Lai gan ir tiesa, ka lielākā daļa no personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajiem pierādījumiem attiecas uz periodu pēc 1996. gada 29. aprīļa, tomēr daļa no iesniegtajiem pierādījumiem attiecas uz periodu pirms šī datuma. Piemēram, kā Apelāciju padome to ir norādījusi apstrīdētā lēmuma 30. punktā, persona, kas iestājusies lietā, ir iesniegusi astoņus rēķinus, kas sagatavoti laikā no 1992. gada līdz 1996. gada 29. aprīlim un iesniegti klientiem, kas atrodas Londonā, Kentā un Midleseksā (Apvienotā Karaliste), un attiecas uz rīsu, kas apzīmēts ar vārdiem "Golden Elephant", tirdzniecību.

106 Turklāt persona, kas iestājusies lietā, ir iesniegusi kases čeku izdrukas, kurās redzama rīsu tirdzniecība dažādos datumos 1993. gada martā un aprīlī, 1994. gada decembrī un 1995. gada janvārī, februārī un martā. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka kases čeku izdrukās ir norādes vienīgi uz "G/E" vai "GE" rīsiem, nevis uz agrāko preču zīmi. Tomēr ir jāuzskata, ka šis fakts vien nav pietiekams, lai tās pilnībā zaudētu pierādījumu spēku. Kā to apstrīdētā lēmuma 32. punktā ir norādījusi Apelāciju padome, parasti kases čeku izdrukās pārdotās preces tiek ierakstītas saīsinātā veidā. Tāpat ir jāuzsver, ka tie nebija vienīgie personas, kas iestājusies lietā, iesniegtie pierādījumi, lai apliecinātu rīsu tirdzniecību Apvienotajā Karalistē, izmantojot agrāko preču zīmi. Šajā kontekstā ir jāuzsver, ka Apelāciju padomei ir jāveic visaptverošs visu ITSB iesniegto pierādījumu vērtējums. Nevar izslēgt, ka pierādījumu kopums ļauj konstatēt pierādāmos faktus, lai gan katrs no šiem pierādījumiem, aplūkots atsevišķi, būtu nepietiekams, lai pierādītu šo faktu pareizību (Tiesas 2008. gada 17. aprīļa spriedums lietā C-108/07 P *Ferrero Deutschland*/ITSB un *Cornu*, Krājumā nav publicēts, 36. punkts). Apelāciju padome ir pareizi ņēmusi vērā kases čeku izdrukas kā elementu, kas apstiprina ar zvērestu apliecinātā paziņojuma saturu.

107 Katrā ziņā ir jākonstatē, ka, pat ja minētajām izdrukām nebūtu pierādījumu spēka, fakts, ka persona, kas iestājusies lietā, ir pārdevusi, izmantojot agrāko preču zīmi, rīsus Apvienotajā Karalistē periodā pirms apstrīdētās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas, ir pietiekami pierādīts, iesniedzot ar zvērestu apliecināto paziņojumu kopā ar vairākiem rēķiniem.

108 Ir tiesa, ka tirdzniecība, uz kuru attiecas ar zvērestu apliecinātais paziņojums, ir jāuzskata par niecīgu salīdzinājumā ar kopējo Apvienotajā Karalistē importēto rīsu tirgu. Saskaņā ar Rīsu asociācijas (*Rice Association*) ģenerālsekretāra paziņojumu, ko prasītāja ir iesniegusi ITSB, kopējais Apvienotajā Karalistē importēto rīsu tirgus laikā no 2000. līdz 2004. gadam vidēji sasniedza 500 000 tonnas gadā, kas ļauj domāt, ka imports laikā no 1988. līdz 1996. gadam bija līdzīgā apjomā. Pieņemot, ka kopējais tirgus apjoms bija 500 000 tonnas 1995. gadā, personas, kas iestājusies lietā, tirgus daļa būtu bijusi 0,0168 %.

109 Tātad ir jāizvērtē, vai Apelāciju padome ir pareizi uzskatījusi, ka personas, kas iestājusies lietā, komercdarbība tomēr bija pietiekama, lai iegūtu *goodwill*.

110 Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 26. punktā ir norādījusi, ka pat mazie uzņēmumi var iegūt *goodwill*. Šis konstatējums balstās uz valsts tiesu judikatūru, ko Apelāciju padome ir pareizi citējusi, proti, spriedumu lietā *Stannard* pret *Reay* (1967) *R.P.C.* 589. Šajā lietā tika nospriests, ka mobilā zivju un kartupeļu tirdzniecība ar apgrozījumu no 129 līdz 138 sterliņu mārciņām nedēļā bija ieguvusi *goodwill* pēc aptuveni trīs mēnešu darbības.

111 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru prasības sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu ietvaros, lai konstatētu *goodwill*, ir jāiesniedz pierādījums par komercdarbību, kas pārsniedz noteiktu minimālo līmeni, ir jāuzsver, ka ITSB pareizi norāda, ka prasības pieteikumā citētā nodaļa no juridiskās publikācijas un judikatūra šajā ziņā attiecas uz maldināšanas iespēju. Tomēr no valsts tiesu judikatūras izriet, ka tirdzniecība, kas nesasniedz *de minimis* līmeni, nav pietiekama (*Anheuser-Busch Inc* pret *Budejovicky Budvar Narodni Podnik* (1984) *F.S.R.* 413., 457. *CA*). Šajā lietā tika nospriests, ka alus, kas bija importēts Apvienotajā Karalistē, ievietojot to čemodānā, un tirgots amerikāņu stila restorānā Kenterberijā (Apvienotā Karaliste), pārdošana nelielos daudzumos nesasniedza *de minimis* līmeni.

112 Izskatāmajā lietā ir jāuzskata, ka rīsu tirdzniecība, izmantojot agrāko preču zīmi, ko persona, kas iestājusies lietā, īstenojusi pirms atbilstošā datuma, pārsniedz šo *de minimis* līmeni. Runa nav par gadījuma rakstura tirdzniecību ļoti nelielos apjomos. Persona, kas iestājusies lietā, bija pastāvīgi tirgojusi rīsus, izmantojot agrāko preču zīmi, Apvienotajā Karalistē kopš 1988. gada, proti, astoņu gadu laikā, pirms prasītāja iesniedza apstrīdētās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu. Pārdoto rīsu apjomu, kas laikā no 1988. līdz 1996. gadam bija no 42 līdz 84 tonnām gadā, nevar uzskatīt par absolūti niecīgu.

113 Tas apstāklis vien, ka personas, kas iestājusies lietā, tirgus daļa bija ļoti neliela salīdzinājumā ar kopējo Apvienotajā Karalistē importēto rīsu apjomu, nav pietiekams, lai uzskatītu, ka rīsu tirdzniecība nesasniedza *de minimis* līmeni.

114 Piemēram, spriedumā lietā *Jian Tools for Sales* pret *Roderick Manhattan Group* ((1995) *F.S.R.* 924, 933 (*Knox J.*)) 127 programmatūras vienību pārdošana, ko amerikāņu uzņēmums veica Apvienotās Karalistes tirgū, netika uzskatīta par tādu, kas nesasniedz *de minimis* līmeni.

115 Šajā kontekstā ir jāuzsver, ka Apvienotās Karalistes tiesas ļoti nelabprāt ir gatavas nospriest, ka uzņēmumam var būt klienti, bet ne *goodwill* (Wadlow, C., *The law of passing-off*, Sweet and Maxwell, Londona, 2004, 3.11. punkts). Tātad Apelāciju padome ir pareizi norādījusi, ka pat maziem uzņēmumiem var būt *goodwill*.

116 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 26. punktā kļūdaini uzskatīja, ka *goodwill* tiek atzīts par vāju tikai tad, ja uzņēmuma darbība nav pastāvīga, pietiek konstatēt, ka šim apgalvojumam nav būtiskas nozīmes Apelāciju padomes argumentācijā. Tā ir pareizi secinājusi, ka personas, kas iestājusies lietā, komercdarbība, kas ietver rīsu tirdzniecību, izmantojot agrāko preču

zīmi, Apvienotajā Karalistē bija pietiekama, lai iegūtu *goodwill* pirms apstrīdētās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas. Pat pieņemot, ka šis *goodwill* ir jāuzskata par vāju ierobežotā tirdzniecības apjoma dēļ, to katrā ziņā nevar uzskatīt par neeksistējošu.

117 Runājot par prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 26. punktā ir kļūdaini uzskatījusi, ka "Anglijas tiesībās paredzētais pierādījumu standarts [nebija] tāds pats kā attiecībā uz, piemēram, izmantošanas rezultātā iegūtu atšķirtspēju" un saskaņā ar kuru Anglijas tiesībās paredzētais pierādījumu standarts ir identisks visās civillietās un balstās uz iespējamību izsvēršanu, ir jānorāda turpmāk minētais. Iepriekš citētā apstrīdētā lēmuma frāze neattiecas uz pierādījumu standartu tādā nozīmē kā nepieciešamais tiesneša pārliecības līmenis. Šis fakts izriet no nākamā apstrīdētā lēmuma teikuma, saskaņā ar kuru "uzņēmums var radīt pievienoto vērtību un *goodwill*, nesasniedzot atpazīstamības līmeni, kas vajadzīgs, lai konstatētu izmantošanas rezultātā iegūtu atšķirtspēju vai reputāciju [Regulas Nr. 40/94] 8. panta 5. punkta izpratnē". Šajā ziņā Apelāciju padome nav pieļāvusi nekādu kļūdu. Judikatūra, kuru tā citēja, pamatojot savu nostāju, proti, spriedums lietā *Phones4U Ltd* pret *Phone4u.co.uk Internet Ltd* ((2007) *R.P.C.* 5, 83, 96), apstiprina, ka vajadzīgais standarts, lai preču zīmes reģistrēšanas nolūkā pierādītu atšķirtspēju, ir daudz augstāks nekā tas, kas nepieciešams *goodwill* pierādīšanai.

118 Ņemot vērā iepriekš minēto un pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, personai, kas iestājusies lietā, nebija jāiesniedz tirgus pētījums attiecībā uz atpazīstamības līmeni, kas bija agrākajai preču zīmei sabiedrībā.

119 Ir jānoraida arī prasītājas arguments, saskaņā ar kuru Apelāciju padomes argumentācija apstrīdētā lēmuma 40. punktā bija neloģiska, ciktāl tā uzskatīja, ka "Anulēšanas nodaļa [bija] noteikusi augstāku standartu nekā tas, kas paredzēts Anglijas tiesībās,

kuras regulē apzīmējuma maldinošu izmantošanu", tomēr neapstiprināja Anulēšanas nodaļas secinājumu, saskaņā ar kuru apzīmējuma maldinoša izmantošana nebija pierādīta. Ņemot vērā, ka Apelāciju padome ir uzskatījusi, ka Anulēšanas nodaļa bija kļūdaini noteikusi ļoti augstu standartu, lai pierādītu *goodwill* esamību, ir pilnīgi loģiski, ka tā neapstiprināja Anulēšanas nodaļas secinājumu.

120 Attiecībā uz prasītājas argumentāciju, saskaņā ar kuru Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 43. punktā ir kļūdaini uzskatījusi, ka bija ļoti mazticams, ka rīsu tirdzniecības, izmantojot agrāko preču zīmi, pieauguma līmenis pēc apstrīdētās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas būtu sasniedzis šādu apjomu, ja neeksistētu uzņēmuma uz šo brīdi radītais *goodwill*, un saskaņā ar kuru Apelāciju padome nebija pietiekami strikta, lietojot izteicienu "uzņēmuma radītais *goodwill*", ir jākonstatē, ka 43. punkts ietver motivāciju, kas apstrīdētajā lēmumā iekļauta pilnīguma nolūkā. Persona, kas iestājusies lietā, bija pietiekami pierādījusi *goodwill* esamību apstrīdētās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī, pat neņemot vērā tirdzniecības pieauguma līmeni pēc šī datuma.

121 Runājot par argumentu, saskaņā ar kuru Apelāciju padome nebija pietiekami strikta, lietojot izteicienu "uzņēmuma radītais *goodwill*", un saskaņā ar kuru personai, kas iestājusies lietā, būtu bijis jāpierāda ar attiecīgo nosaukumu vai preču zīmi saistītais *goodwill*, ir turklāt jānorāda, ka prasība sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu neaizsargā *goodwill*, kas piemīt preču zīmei kā tādai, bet īpašuma tiesības, kas piemīt uzņēmumam vai *goodwill*, saistībā ar kuru tikusi izmantota preču zīme (Wadlow, C., *The law of passing-off*, Sweet and Maxwell, Londona, 2004, 3.4. punkts). Tātad Apelāciju padomes izmantoto terminoloģiju nevar kritizēt.

122 Katrā ziņā, ja prasītājas argumentācija būtu jāsaprot tādējādi, ka tā pārmet Apelāciju padomei, ka tā, lai pierādītu *goodwill* esamību, ir ņēmusi vērā visu personas,

kas iestājusies lietā, komercdarbību kopumā, ir jākonstatē, ka šāds arguments nav pamatots ar faktiem. Apelāciju padome, lai pierādītu personas, kas iestājusies lietā, *goodwill*, ir atsaukusies uz tās komercdarbību, kas ietver rīsu tirdzniecību, izmantojot agrāko preču zīmi, Apvienotās Karalistes tirgū, nevis uz visu tās komercdarbību kopumā.

— Par maldinošo izmantošanu

123 Apelāciju padome ir uzskatījusi, ka apstrīdētā Kopienas preču zīme bija maldinoša agrākās preču zīmes izmantošana (skat. iepriekš 17. punktu).

124 Šajā ziņā prasītāja pārmet Apelāciju padomei, ka tā ir balstījusies uz pieņēmumiem, kuri nekādi nebija pamatoti ar pierādījumiem. Tāpat prasītāja uzskata, ka tai būtu bijis jāņem vērā attiecīgo preču zīmju mierīgā līdzāspastāvēšana tirgū, nepastāvot nevienam sajaukšanas gadījumam, kas būtu piesaistījis lietas dalībnieku uzmanību. Apelāciju padomei būtu bijis jāņem vērā sajaukšanas iespējas neesamība un personas, kas iestājusies lietā, piekrišana. Turklāt Apelāciju padome neesot ņēmusi vērā attiecīgajās preču zīmēs esošo ziloņa galvu attēlu atšķirības.

125 Vispirms ir jāizvērtē, vai ir pieņemams prasītājas arguments par attiecīgo preču zīmju mierīgo līdzāspastāvēšanu, nepastāvot to sajaukšanas iespējai, un par personas, kas iestājusies lietā, piekrišanu.

126 ITSB pamatoti uzsver, ka šī argumentācija pirmo reizi ir izvirzīta procesā Vispārējā tiesā. Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 135. panta 4. punktu lietas dalībnieku procesuālie raksti nevar mainīt Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu.

127 Tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta, kas ir piemērojams spēkā neesamības atzīšanas procedūrām saistībā ar relatīvu spēkā neesamības pamatojumu, beigu daļu ITSB pārbaude izskatāmajā lietā aprobežojās ar lietas dalībnieku izvirzītajiem pamatiem un iesniegtajiem pierādījumiem (skat. iepriekš 65. punktu).

128 Personas, kas iestājusies lietā, šķietamā piekrišana tam, ka prasītāja izmanto apstrīdēto Kopienas preču zīmi, ir aizstāvības pamats, kuru prasītāja nav izvirzījusi procesā ITSB un kuru ITSB nebija jāizvērtē pēc savas iniciatīvas saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta beigu daļu. Tātad šis arguments ir nepieņemams, jo tā mērķis ir mainīt Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu.

129 Tomēr prasītāja apgalvo arī, ka Apelāciju padomei, vērtējot maldinošās izmantošanas esamību, būtu bijis jāņem vērā fakts, ka persona, kas iestājusies lietā, nebija iesniegusi nevienu pierādījumu par sajaukšanas gadījumu. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka ITSB pēc savas iniciatīvas ir jāievāc informācija par attiecīgās dalībvalsts valsts tiesībām, ja šāda informācija ir vajadzīga, lai izvērtētu spēkā neesamības pamata piemērošanas nosacījumus, tostarp izvirzīto faktu patiesumu vai iesniegto dokumentu pierādījuma spēku (skat. iepriekš 67. punktu). Turklāt ir jānorāda, ka persona, kas iestājusies lietā, administratīvajā procesā nav apstrīdējusi, ka prasītāja bija sākusi izmantot apstrīdēto Kopienas preču zīmi Apvienotajā Karalistē 2003. gada novembrī.

130 Prasītāja būtībā uzskata, ka Apvienotās Karalistes tiesībās attiecībā uz šādu gadījumu ir paredzēts, ka prasības sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu ietvaros prasītāja nolūkā pierādīt maldinošo izmantošanu iesniedz pierādījumus par konkrētiem sajaukšanas gadījumiem, kas ir notikuši. Šis arguments ir jāuzskata par pieņemamu, jo — pieņemot, ka prasītāja ir pareizi interpretējusi Apvienotās Karalistes tiesības, — Apelāciju padomei būtu bijis jāizvērtē, vai persona, kas iestājusies lietā, bija iesniegusi pierādījumus par konkrētiem sajaukšanas gadījumiem. Jautājums par to, vai prasītājas veiktā Apvienotās Karalistes tiesību interpretācija ir pareiza, ir jautājums par šī argumenta pamatotību, nevis par pieņemamību.

131 Pēc būtības ir jānorāda, ka, lai novērtētu, vai attiecīgā izmantošana ir maldinoša, ir jāpārbauda, vai rīsu piedāvājums Apvienotajā Karalistē, izmantojot apstrīdēto Kopienas preču zīmi, var izraisīt to, ka sabiedrība saista šīs preces komerciālo izcelsmi ar personu, kas iestājusies lietā.

132 Šajā kontekstā ir jāpārbauda, izsverot iespējamības, vai ir ticams, ka liela konkrētās sabiedrības daļa tiks mudināta kļūdas dēļ pirkt prasītājas preci, uzskatot, ka tā ir personas, kas iestājusies lietā, prece (šajā ziņā skat. iepriekš 93. punktā minēto spriedumu lietā *Reckitt & Colman Products Ltd* pret *Borden Inc. & Ors*, 407). Turklāt no valsts tiesu judikatūras izriet, ka lietā sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu preču maldinošā izmantošana, ko veic atbildētājs, ir jāvērtē, ņemot vērā prasītāja šajā lietā klientus, nevis sabiedrību kopumā (iepriekš 93. punktā minētais spriedums lietā *Reckitt & Colman Products Ltd* pret *Borden Inc. & Ors*, šajā ziņā skat. arī iepriekš 91. punktā minēto spriedumu lietā "LAST MINUTE TOUR", 60. punkts).

133 Izskatāmajā lietā Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 45. punktā pamatoti ir norādījusi, ka attiecīgās preces ir identiskas. Apstrīdētā Kopienas preču zīme ir reģistrēta attiecībā uz rīsiem, un agrākā preču zīme tika izmantota attiecībā uz šo pašu preci. Runājot par prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru agrākā preču zīme tika izmantota

attiecībā uz īpaša veida rīsiem, ir jāuzsver, ka īpaša veida rīsi ir daļa no "rīsiem", attiecībā uz kuriem ir reģistrēta apstrīdētā Kopienas preču zīme. Fakts, ka persona, kas iestājusies lietā, nav tirgojusi visu veidu rīsus, neatspēko konstatējumu par preču identiskumu.

134 Turklāt Apelāciju padome ir norādījusi — un prasītāja šajā jautājumā tai neiebilst —, ka abu attiecīgo apzīmējumu vārdiskais elements ir identisks. Kā to ir norādījusi Apelāciju padome, vārds "brand" (preču zīme) apstrīdētajā Kopienas preču zīmē ir pievienojums bez atšķirtspējas. Abas preču zīmes galvenokārt veido elements "golden elephant", virs kura atrodas tā tulkojums ķīniešu valodā, un ziloņa galvas attēls.

135 Ir taisnība, kā to arī uzsver prasītāja, ka pastāv ievērojamas atšķirības konkrētajā ziloņu galvu attēlojumā. Agrākajā preču zīmē ziloņa galva ir redzama no pretskata. Uz ziloņa galvas atrodas kronis, tā snuķis ir nolaists, un galvu ietver disks, kas dekorēts ar vimpeļiem, kuri veido apli. Savukārt apstrīdētajā Kopienas preču zīmē ir redzama stilizētāk attēlota ziloņa galva no sānskata. Ziloņa galvu sedz dekoratīva galvassega no auduma, un tā snuķis ir pacelts.

136 Izskatāmajā lietā ir ļoti ticams, ka būtiska personas, kas iestājusies lietā, klientu daļa, sastopoties ar rīsiem, ko apzīmē preču zīme ar vārdisku elementu "golden elephant" angļu un ķīniešu valodā un ziloņa galvas attēlu, uzskatīs, ka tie ir rīsi, kurus pārdod persona, kas iestājusies lietā. Atšķirības ziloņu galvas attēlā vien nav pietiekamas, lai atspēkotu konstatējumu par maldinošo izmantošanu. Šajā kontekstā ir jāatzīmē, ka tipisks klients nespēj precīzi atcerēties visas preču zīmes detaļas (Wadlow, C., *The law of passing-off,* Sweet and Maxwell, Londona, 2004, 8.41. punkts).

137 Turklāt, pat pieņemot, ka personas, kas iestājusies lietā, klienti pamanīs atšķirību ziloņa galvas attēlā, ir ļoti iespējams, ka tie to uzskatīs par vienīgi dekoratīvu atšķirību. Tādējādi prasītāju prasība sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu tika apmierināta lietā, kurā atbildētāji kā pavedienu bija izmantojuši etiķeti, uz kuras attēloti divi ziloņi, kuri nes karogu, līdzīgi kā uz etiķetēm, kuras prasītāji izmantoja attiecībā uz identiskām precēm. Atšķirības ziloņu attēlā abās preču zīmēs tika uzskatītas par tādām, kas nav izšķirošas, jo tika nospriests, ka pat personas, kuras var pamanīt atšķirības starp abām etiķetēm, iespējams, uzskatītu, ka tās ir dekoratīvas atšķirības, kas būtiski nemaina atšķirīgo un raksturīgo simbolu, un ka prasītāji lietā paši bija veikuši šīs izmaiņas preču zīmē (*Johnston* pret *Orr-Ewing* (1882) 7 *App.Cas.* 219, 225, *HL*). Tāpat ir ļoti ticams, ka personas, kas iestājusies lietā, klients, ja pamanīs atšķirības ziloņu attēlā, uzskatīs, ka apstrīdētā Kopienas preču zīme ir vienkārši agrākās preču zīmes variants vai modifikācija.

138 Ir jānorāda, ka attiecīgo preču zīmju vārdiskais elements ir ļoti atšķirtspējīgs, jo tas ir fantāzijas elements un nekādi neapraksta rīsus. Pastāvot šādiem apstākļiem, ir neizbēgama iespēja, ka personas, kas iestājusies lietā, klienti, sastopoties ar rīsiem, kurus apzīmē preču zīme ar tajā iekļautu tādu pašu vārdisko elementu un ziloņa galvas attēlu, saistīs šo rīsu komerciālo izcelsmi ar personu, kas iestājusies lietā, neraugoties uz atšķirībām ziloņu attēlā.

139 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, no apstrīdētā lēmuma neizriet, ka Apelāciju padome pilnībā ignorēja atšķirības starp abiem ziloņa galvas attēliem. Lai gan ir tiesa, ka Apelāciju padome nav veikusi tiešu atšķirību starp šiem abiem attēliem vērtējumu, ir jāuzsver, ka Apelāciju padome neuzskatīja, ka apstrīdētās preču zīmes ir identiskas no vizuālā viedokļa, bet gan vienīgi uzskatīja, ka pastāv "izteikta vizuālā līdzība"

(apstrīdētā lēmuma 46. punkts). Šis konstatējums ir pamatots, ņemot vērā identiska vārdiskā elementa angļu un ķīniešu valodā un ziloņa galvas attēla esamību.

140 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru personai, kas iestājusies lietā, būtu bijis jāiesniedz pierādījumi par konkrētiem sajaukšanas gadījumiem, ir jānorāda turpmāk minētais. Saskaņā ar Apvienotās Karalistes tiesībām tiesai ir jānosaka, vai ir iespējams, ka konkrētā sabiedrības daļa tiks maldināta. Konkrētu sajaukšanas gadījumu piemēri var būt lietderīgi, tomēr tiesas nolēmums nav atkarīgs vienīgi vai galvenokārt no šādu pierādījumu vērtējuma (spriedums lietā *Parker-Knoll Ltd* pret *Knoll International Ltd* (1962) *R.P.C.* 265, 285, 291 *HL*).

141 Pierādījumu par konkrētiem sajaukšanas gadījumiem neesamībai var būt nozīme tad, ja ir iespējams, ka šis apstāklis ir nelabvēlīgs prasītājam, kurš cēlis prasību sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu, ja atbildētāja šajā lietā preces ir acīmredzami bijušas pārstāvētas tirgū ilgā laika periodā (Wadlow, C., *The law of passing-off*, Sweet and Maxwell, Londona, 2004, 10.–13. punkts). Tomēr pierādījumu par konkrētiem sajaukšanas gadījumiem neesamību bieži var viegli izskaidrot, un tā reti izrādās esam izšķirošais elements (spriedums lietā *Harrods Ltd* pret *Harrodian School Ltd* (1996) *R.P.C.* 697, 716 *CA*).

142 Protams, var būt tik problemātiskas lietas, ka tiesa nevar nonākt pie secinājuma bez pierādījumiem par maldinošas izmantošanas esamību (šajā ziņā skat. spriedumu lietā *AG Spalding & Bros* pret *AW Gamage Ltd* (1915) *R.P.C.* 273, 286).

143 Tomēr izskatāmajā lietā Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 47. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka ir neizbēgami, ka patērētāji, sastopoties ar agrāko preču zīmi, identificēs rīsus, kurus pārdod ar apstrīdēto Kopienas preču zīmi, ar rīsiem, kurus izplata persona, kas iestājusies lietā. Ņemot vērā vārdisko elementu identiskumu un faktu, ka attiecīgo preču zīmju grafiskais elements attēlo ziloņa galvu, šādu secinājumu var

izdarīt, pamatojoties vienīgi uz šo abu preču zīmju salīdzinājumu. Šādā situācijā pierādījumu par konkrētiem sajaukšanas gadījumiem neesamība nevar tikt uzskatīta par izšķirošo faktoru.

144 No iepriekš minētā izriet, ka izskatāmās lietas apstākļos Apelāciju padome pamatoti ir secinājusi par maldinošas izmantošanas esamību un personai, kas iestājusies lietā, nebija jāiesniedz pierādījumi par konkrētiem sajaukšanas gadījumiem.

— Par kaitējumu vai kaitējuma risku

145 Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 49. punktā konstatēja, ka, tā kā persona, kas iestājusies lietā, ir pierādījusi *goodwill* esamību Apvienotajā Karalistē preču zīmei, kurai ir liela līdzība ar apstrīdēto Kopienas preču zīmi un kura aptver identiskas preces, bija saprātīgi secināt, ka personai, kas iestājusies lietā, pastāv kaitējuma rašanās risks.

146 Šajā ziņā prasītāja uzskata, ka Apelāciju padome ir kļūdaini uzskatījusi, ka pastāv kaitējums, lai gan nav pierādījumu vai apgalvojumu saistībā ar šādu kaitējumu. Apelāciju padome esot vienīgi formulējusi pieņēmumus par šo jautājumu.

147 Ir jānorāda, ka no valsts tiesu judikatūras izriet, ka prasības sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu ietvaros prasītājam nav jāpierāda, ka tam ir nodarīts kaitējums. Pietiek ar to, ka kaitējums ir iespējams.

148 Maldinošajai izmantošanai, kas vedina sabiedrību domāt, ka atbildētāja, pret kuru celta prasība sakarā ar apzīmējuma maldinošu izmantošanu, preces ir prasītāja šajā lietā preces, ir raksturīgi radīt kaitējumu prasītājam gadījumā, ja prasītāja un atbildētāja komercdarbības jomas ir saprātīgi tuvas (Wadlow, C., *The law of passing-off*, Sweet and Maxwell, Londona, 2004, 4.13. punkts).

149 Izskatāmajā lietā ir konstatēts, ka attiecīgās preces bija identiskas un ka nozīmīga personas, kas iestājusies lietā, klientu daļa būtu uzskatījusi, ka rīsus, kurus prasītāja tirgoja ar apstrīdēto Kopienas preču zīmi, piegādāja persona, kas iestājusies lietā. Šādos apstākļos pastāvēja patiess risks, ka personai, kas iestājusies lietā, samazinātos pārdevumu apjoms, jo tās klienti, vēloties nopirkt tās rīsus, kļūdas dēļ nopirktu prasītājas rīsus.

150 Tātad Apelāciju padome pamatoti ir uzskatījusi, ka pastāvēja kaitējuma risks.

151 Līdz ar to otrais pamats ir noraidāms un, attiecīgi, prasītājas prasība kopumā ir jānoraida.

2. *Par personas, kas iestājusies lietā, otro un trešo prasījumu*

152 Saistībā ar savu otro un trešo prasījumu persona, kas iestājusies lietā, papildus vai pakārtoti lūdz, pirmkārt, atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā Apelāciju padome norāda, ka atbilstošais datums, lai atrisinātu jautājumu par apzīmējuma maldinošu

izmantošanu, ir Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums, un, otrkārt, grozīt minēto lēmumu, konstatējot, ka atbilstošais datums, lai atrisinātu šo jautājumu, ir šīs preču zīmes pirmās izmantošanas datums.

153 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka no iepriekš 97.–100. punktā ietvertajiem apsvērumiem izriet, ka Apelāciju padome pamatoti ir uzskatījusi, ka atbilstošais datums, attiecībā uz kuru personai, kas iestājusies lietā, bija jāpierāda *goodwill* iegūšana, ir Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums. No Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta a) apakšpunkta formulējuma skaidri izriet, ka tiesībām uz agrāko preču zīmi ir jābūt iegūtām pirms šī datuma.

154 Tādēļ ir jānoraida personas, kas iestājusies lietā, otrais un trešais prasījums, Vispārējai tiesai nelemjot par jautājumu, vai šie prasījumi ir pieņemami, neraugoties uz to, ka to mērķis nav grozīt apstrīdētā lēmuma rezolutīvo daļu.

3. *Par personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem attiecībā uz spēkā neesamības pamatiem, kas paredzēti attiecīgi Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā*

155 Ir jāatgādina, ka savā procesuālajā rakstā, kurā izklāstīti jaunie pamati, persona, kas iestājusies lietā, lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā atzīts par nepieņemamu pamats saistībā ar Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto spēkā neesamības pamatu. Tā lūdz arī grozīt apstrīdēto lēmumu tādējādi, ka tās izvirzītie pamati saistībā ar Regulas Nr. 40/94 attiecīgi 51. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā paredzētajiem spēkā neesamības pamatiem tiek atzīti par pieņemamiem un pamatotiem, un tādējādi, ka apstrīdētā Kopienas preču zīme tiek atzīta par spēkā neesošu,

pamatojoties uz vienu vai otru, vai pat abiem šiem papildu pamatojumiem (skat. iepriekš 26. punktu).

156 Šajā ziņā persona, kas iestājusies lietā, apgalvo, ka Apelāciju padome kļūdījās, neapmierinot šos abus pamatus, un ka tai būtu bijis jāatzīst attiecīgā preču zīme par spēkā neesošu saistībā ar šiem diviem papildu pamatiem.

157 Persona, kas iestājusies lietā, izvirzīja šos jaunos pamatus un prasījumus pēc tam, kad saskaņā ar iepriekš 22. punktā minēto rīkojumu lietā "Golden Elephant Brand" tika noraidīta kā nepieņemama atsevišķā prasība, kuru tā bija cēlusi par apstrīdēto lēmumu. Persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka jaunie pamati ir pieņemami, jo tie esot pamatoti ar tiesību un faktiskajiem apstākļiem, kuri ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē. Tā uzskata, ka iepriekš 22. punktā minētais rīkojums lietā "Golden Elephant Brand" ir šāds jauns faktiskais un tiesību apstāklis.

158 Prasītāja un ITSB lūdz noraidīt šos pamatus. Prasītāja cita starpā uzskata, ka runa nav par "jauniem pamatiem" Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē, jo tie esot tie paši tiesību pamati, kurus *Hoo Hing* bija izvirzījusi lietā, kas ir pamatā iepriekš 22. punktā minētajam rīkojumam lietā "Golden Elephant Brand" un kuri tika noraidīti. Prasītāja uzskata, ka šo rīkojumu nevar izmantot par pamatu argumentam, saskaņā ar kuru tas esot radījis pietiekamas un atbilstošas "tiesību vai faktisko apstākļu izmaiņas", kuras esot "kļuvušas zināmas" tādos apstākļos, kas var leģitīmi pamatot lietas atkārtotu izskatīšanu. ITSB cita starpā apgalvo, ka jaunie pamati tika iesniegti novēloti un tādēļ ir nepieņemami.

159 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar reglamenta 134. panta 2. punktu tiesvedībās attiecībā uz intelektuālā īpašuma tiesībām personām, kas iestājas lietā, ir tādas pašas

procesuālās tiesības kā pusēm un tās var tostarp izvirzīt patstāvīgus prasījumus un pamatus neatkarīgi no pušu prasījumiem un pamatiem. Saskaņā ar šī reglamenta 134. panta 3. punktu persona, kas iestājusies lietā, savā atbildes rakstā uz prasības pieteikumu var prasīt atcelt vai grozīt Apelāciju padomes lēmumu punktā, kurš nav minēts pieteikumā, un izvirzīt pamatus, kas nav ietverti prasības pieteikumā.

160 Izskatāmajā lietā persona, kas iestājusies lietā, savā atbildes rakstā uz prasības pieteikumu nav izvirzījusi attiecīgos pamatus, kā tas ir paredzēts Reglamenta 134. panta 3. punktā.

161 Atbilstoši reglamenta 48. panta 2. punktam tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā; vērtējumu par to, vai šāds pamats ir pieņemams, ietver galīgajā spriedumā.

162 Tātad izskatāmajā lietā ir jāizvērtē, vai pastāv tāds jauns tiesību vai faktiskais apstāklis, kas ļautu personai, kas iestājusies lietā, tiesvedības laikā izvirzīt jaunus pamatus.

163 Ir jākonstatē, ka izskatāmajā lietā nebija objektīvu šķēršļu, kas liegtu personai, kas iestājusies lietā, savā atbildes rakstā izvirzīt pamatus, kurus tā ir izvirzījusi savā 2009. gada 17. decembra procesuālajā rakstā. Persona, kas iestājusies lietā, nav tos izvirzījusi tādēļ, ka tā bija norādījusi šos pašus pamatus atsevišķā prasībā, kuru tā bija cēlusi par apstrīdēto lēmumu lietā, kas bija pamatā iepriekš 22. punktā minētajam rīkojumam lietā "Golden Elephant Brand".

164 Tomēr personas, kas iestājusies lietā, advokāts būtu varējis zināt, ka tās celtā prasība bija nepieņemama.

165 Šajā ziņā ir jānorāda, ka persona, kas iestājusies lietā, atsaucas, pirmkārt, uz faktu, ka iepriekš 22. punktā minētajā rīkojumā lietā "Golden Elephant Brand" Pirmās instances tiesa ir precizējusi, ka lietas dalībnieks, kurš lūdza atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu, balstoties uz vairākiem pamatiem, un kura lūgums tika apmierināts, balstoties tikai uz vienu pamatu, nevar celt prasību Vispārējā tiesā. Tomēr ir jāuzsver, ka Pirmās instances tiesas argumentācija šajā rīkojumā bija pamatota ar pastāvīgo judikatūru, proti, ar Pirmās instances tiesas 2006. gada 11. maija rīkojumu lietā T-194/05 *TeleTech Holdings*/ITSB — *Teletech International* ("TELETECH INTERNATIONAL") (Krājums, II-1367. lpp.) un 2007. gada 22. marta spriedumu lietā T-215/03 *Sigla*/ITSB — *Elleni Holding* ("VIPS") (Krājums, II-711. lpp.).

166 Otrkārt, persona, kas iestājusies lietā, apgalvo, ka iepriekš 22. punktā minētajā rīkojumā lietā "Golden Elephant Brand" Pirmās instances tiesa esot konstatējusi, ka tai ir iespēja šīs tiesvedības ietvaros izvirzīt pamatus, kurus tā bija izvirzījusi lietā, kas bija minētā rīkojuma pamatā. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka iepriekš 22. punktā minētā rīkojuma lietā "Golden Elephant Brand" 40. punktā Pirmās instances tiesa ir vienīgi izskaidrojusi Reglamenta 134. panta saturu, lai atbildētu uz *Hoo Hing* izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru tā esot spiesta pati celt prasību par apstrīdēto lēmumu, jo nav tiesību normu, kas ļautu pusei, kurai lietas iznākums ir labvēlīgs, celt pretprasību Pirmās instances tiesā ārpus termiņa, kurā pusei, kurai lietas iznākums nav labvēlīgs, ir jāceļ prasība (skat. iepriekš 22. punktā minēto rīkojumu lietā "Golden Elephant Brand", 22., 39. un 40. punkts).

167 Ir taisnība, ka brīdī, kad persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu atbildes rakstu, Pirmās instances tiesa vēl nebija noraidījusi kā nepieņemamu personas, kas iestājusies lietā, atsevišķi celto prasību. Tomēr, pat pieņemot, ka persona, kas iestājusies lietā, uzzināja par juridisko situāciju vienīgi pēc iepriekš 22. punktā minētā rīkojuma lietā "Golden Elephant Brand" paziņošanas, šis fakts nevar būt jauns faktiskais vai

tiesību apstāklis. Tas, ka viena no pusēm uzzināja faktiskos apstākļus tiesvedības laikā Vispārējā tiesā, nenozīmē, ka šis faktiskais apstāklis ir fakts, kas ir kļuvis zināms tiesvedības laikā. Vēl ir vajadzīgs, lai pusei nebūtu bijis iespējams uzzināt šo apstākli agrāk (Pirmās instances tiesas 2000. gada 6. jūlija spriedums lietā T-139/99 *AICS*/Parlaments, *Recueil*, II-2849. lpp., 62. punkts). Vēl jo vairāk, tas, ka puse uzzināja par juridisko situāciju vienīgi tiesvedības laikā, nevar būt jauns faktiskais vai tiesību apstāklis Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē.

168 Izskatāmajā lietā personas, kas iestājusies lietā, advokāts, gatavojot atbildes rakstu, būtu varējis zināt, ka to celtā atsevišķā prasība bija nepieņemama un viņš arī būtu varējis zināt Reglamenta 134. panta noteikumus.

169 Tādēļ nav jauna tiesību vai faktiskā apstākļa Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē, kas varētu pamatot to, ka persona, kas iestājusies lietā, izvirza jaunus pamatus.

170 No iepriekš minētā izriet, ka personas, kas iestājusies lietā, izvirzītie jaunie pamati, kā arī ar tiem saistītie prasījumi ir jānoraida kā nepieņemami.

171 Attiecībā uz personas, kas iestājusies lietā, priekšlikumu Vispārējai tiesai pēc savas ierosmes izvirzīt pamatus attiecībā uz spēkā neesamības pamatiem, kas paredzēti attiecīgi Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, pietiek konstatēt, ka Vispārējās tiesas iespēja pēc savas ierosmes izvirzīt pamatus attiecas vienīgi uz absolūtiem pamatiem (Pirmās instances tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedums lietā T-44/00 *Mannesmannröhren-Werke*/Komisija, Krājums, II-2223. lpp., 126. punkts). Attiecīgie pamati izskatāmajā lietā ir pamati, kas attiecas uz lietas būtību, nevis absolūtie pamati.

Par tiesāšanās izdevumiem

172 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Turklāt atbilstoši šī paša reglamenta 87. panta 3. punktam Vispārējā tiesa var sadalīt tiesāšanās izdevumus vai nolemt, ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši, ja lietas dalībniekiem spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz vienu vai vairākām prasījumu daļām.

173 Izskatāmajā lietā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz visiem prasījumiem un personai, kas iestājusies lietā, spriedums ir labvēlīgs attiecībā uz prasījumu pirmo daļu, bet ir nelabvēlīgs attiecībā uz tās prasījumu otro un trešo daļu, kā arī attiecībā uz tās prasījumiem saistībā ar spēkā neesamības pamatiem, kas paredzēti attiecīgi Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā.

174 Ir jānorāda, ka prasījumiem, attiecībā uz kuriem spriedums ir nelabvēlīgs personai, kas iestājusies lietā, ir otršķirīga nozīme salīdzinājumā ar prasītājas prasījumu atcelt apstrīdēto lēmumu un personas, kas iestājusies lietā, pirmo prasījumu, ar kuru lūdz noraidīt prasību.

175 Turklāt ir jānoraida personas, kas iestājusies lietā, prasījums piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, jo ITSB spriedums ir labvēlīgs.

176 Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa uzskata, ka lietas apstākļi būs taisnīgi novērtēti, ja prasītājai tiks piespriests segt savus tiesāšanās izdevumus pašai, atlīdzināt

ITSB tiesāšanās izdevumus un pusi no personas, kas iestājusies lietā, tiesāšanās izdevumiem un ja personai, kas iestājusies lietā tiks piespriests segt pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem.

177 Visbeidzot attiecībā uz personas, kas iestājusies lietā, prasījumu atlikt lemšanu par tiesāšanās izdevumiem lietā, kas ir pamatā iepriekš 22. punktā minētajam rīkojumam lietā "Golden Elephant Brand", līdz galīgajam nolēmumam tiesvedībā par spēkā neesamības atzīšanu kopumā, pietiek konstatēt, ka lēmums par tiesāšanās izdevumiem minētajā lietā ir jau ietverts minētajā rīkojumā un ka šis lēmums ir stājies galīgā spēkā, jo neviens no lietas dalībniekiem nav iesniedzis apelācijas sūdzību. Tādēļ šis personas, kas iestājusies lietā, prasījums ir jānoraida.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) noraidīt *Hoo Hing Holdings Ltd* prasījumus, ar kuriem tā lūdz daļēji atcelt un grozīt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) Apelāciju pirmās padomes 2008. gada 7. maija lēmumu lietā R 889/2007-1 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Hoo Hing Holdings Ltd* un *Tresplain Investments Ltd*;

3) *Tresplain Investments* sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina ITSB tiesāšanās izdevumus, kā arī pusi no *Hoo Hing Holdings* tiesāšanās izdevumiem. *Hoo Hing Holdings* sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem pati.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 9. decembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Fakti ..... II - 5667

Lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 5674

Juridiskais pamatojums ..... II - 5677

1. Par prasītājas prasījumiem ..... II - 5677

Par pirmo pamatu — Regulas Nr. 40/94 73. un 74. panta pārkāpumu ..... II - 5678

Par pirmā pamata pirmo daļu — Regulas Nr. 40/94 74. panta pārkāpumu II - 5678

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 5678

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 5680

Par pirmā pamata otro daļu — Regulas Nr. 40/94 73. panta un 74. panta 1. punkta beigu daļas pārkāpumu ..... II - 5685

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 5685

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 5687

Par otro pamatu — Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta pārkāpumu ..... II - 5693

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 5693

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 5694

— Ievada apsvērumi ..... II - 5694

— Par *goodwill* ..... II - 5697

— Par maldinošo izmantošanu ..... II - 5704

— Par kaitējumu vai kaitējuma risku ..... II - 5710

2. Par personas, kas iestājusies lietā, otro un trešo prasījumu ..... II - 5711

3. Par personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem attiecībā uz spēkā neesamības pamatiem, kas paredzēti attiecīgi Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā ..... II - 5712

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 5717